

19:07	18:56	19:11	הדלקת נרות שבת :
20:16	20:12	20:15	צאת השבת :
20:46		19:33:30	שקיעת החמה :
			ר"ת :

שמורת פסוקיה: 159

שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

הפטרה:
מתר חדש (שמואל א' כ')
מונים מינו למשמונים אבות פרק ו'

שבת מברכין
ערב ראש חודש סיון

הוצב קטן הנמנות ורצ האיכות לחזק לבזותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לאביהם שבשמים

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 64)

הרועה הנאמן בשבוע השביעי דוד המלך ע"ה
שביום השבת מתעלים למעלה ממדרגת החכמה לאין קץ ותכלית

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 50)

המתפלל בעת רצון לזכות לכוון לאמתה של תורה

מעלת למוד הוזהר (סדרה 55)

סוד נפילת אפים וממה צריך להזהר

סגלות והשפעות הלמוד בחג השבועות (א')

התעוררות לצאת מחבלי השגרה ולשלב הלב לקראת ממן תורה

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 29)

רמנא לבא בעי - רק הפה קלמוס הלב יכול להכניס האור בלב חברו

תופינים לשבת קודש

מה ענין אזהרת הקב"ה למשה על בחינת עב העגן ?

פסח ספירת העמר וחג השבועות

מעט ניצוצות וגרגירים בעבודת השם - ו'

לקחי הפרשה לשבת

עצות והנהגות מחז"ל הקדושים
על ידי בחינת הספירה נזכה שיכנו דרכי לשמור חקיך

פלפלין מפלפלין - (סדרה 25)

ושננתם לבניך - למי דין קדימה?

הכנה לקראת חג שבועות הבעל"ט ד'

המדריך המקצר

"יחב ליה ידיה, ואוקמיה"

אש להבת שלהבת יט' מקבץ חדושים

מה-אהבתי תורתך

דוד המלך ע"ה בטוח היה שלא היה מסטרא דרע - ואמת ?

הרועה הנאמן בשבוע השביעי דוד המלך ע"ה

שביום השבת מתעלים למעלה ממדרגת החכמה לאין קץ ותכלית

וגם הרצ"ב, שחמך לחמוי רבי פנחס (שכרבו זינאחו מהמנערה) אוי אס לא ראינו
בכך ותכז לו 24 סגולות פדונו. **א** לע עינן סתפאר לשמיא מיתחת להצבא צמדהו
של קוד המלך ע"ה, שהילכות... ראו כמה תורה ה' ותצדק משפיע עלינו מי שחכם ונצל
את האנשים הללו לעלות ביצירת שמים ותקון המדות, ואשריהם ישראלו. והשבעו והבאו
השביעי והאחרון משבעת השבועות שבע עשר שנה נמשך החסד השביעי שהוא וספירת
ומלכותו נשפך להצבא צמדהו של קוד המלך שצדו מלכותו. שלא זכה למלכות
מעצמו ולא בגבורתו ולא בתכמתו ולא ביראתו ולא ביראה הוא נקנה לו. אלא מלכותו מלכות כל
עולמים היא מאחר עלות הדין והחוקים ממלכותו לאן לקחו לרעות ציעקב עמו
בשכרם נחלתו צדק צדק עבדו, פי ידע זו שפפלו טעלה לשמים גדלתו עבד יהיה
בעיניו פמיו. וקוד הוא הקטן שפלאשו פטר מלכותו, ומלכי מורח ומערכ משפטים
לפתחו ומשפטים אלו, וגם, הוא מלך והמלך את הקדוש צדו, הוא על כל פני
עולם, ונסו פני כל, שירות ומשפחות לאדון כל הארץ, ושמח שמה גדולה בראותו
גדלת אחרים, ולקח כל גדלתו וכל גדלתם של אחרים ומחזיקה פלה למי שהגדולה
שלו. ויצדק דוד את ה', לעיני כל הקהל. ויאמר דוד, צדו אלה ה' אלהי ישראל
צדו, מעולם, ועד עולם. לה ה' הגדלה והגבורה והספירת, והגלגל וההוד, פי כל,
שמים וצדו: לה ה' הממלכה, והמתנשא לכל לראש. והעושר והצדו, מלפניו, ואתה
מושל בכל, ויצדק פח וגבורה. ויצדק, לגדל ולחזק לכל, ועסה חלואינו, מודים אנו
לה. ומהללים, לשם פלאותך, וכי מי אנו עמי פיינעלר פח להתקדש צדו פיי
ממך הכל ומצדק נמנו לה: ודב"ט חלק ז' **א** דוד המלך ע"ה בעד כלל ישראל כי
אמרתי פיי באשר אני אומר אני חסד יבנה ובחינת אמירה זו היא בלב בחינת
מחשבה ורעותה דלכא ע"י התבוננות בה' אחד מקרב איש ולב עמק ואני
חסד יבנה ואתערותא דלתתא רוח איתי רוח ואמשיך רוח. וכתב ב'מעיני
החכמה' שדוד המלך ע"ה היה מחבר התורה שלמעלה עם קוב"ה שהיה
ממשיך השראת אור א"ס בחכמה ודוה פ"י עוסק בתורה לשמה לשמה ממש
לשם התורה עצמה. **א** ומן פסוק 'ועתה ישראל' למד דוד המלך ע"ה
בבקשתו שבקש רק דבר אחד שבריו בבית ה' פ"י אותיות התורה הם
נקראים בתים כנודע והם הכלים ולחיות בנעם ה' היא המתקנה עמ"ש בבאור
ע"פ בארתי לבני והם האורות שבתוך הכלים ולמעלה הם כלם אהדות אחד
משא"כ למטה הם נפרדים יש שלומד באותיות כו. ובן מצוינו ברבי יהודה
בר' אלעאי שהיו פניו צהבים מטוב לבו מרב השמחה והאורה שבתורה
שבע"פ. מפני שהיו צדיקים מפלגים והיו להם הפנימיות והאורות בלא חד
וכו וד"ל: **א** ועוד זאת הפעם שנקרא מדבר. כי הגה הפעם שהמדבר אינו
מגדל צמחים הוא מפני תקף הם השמש שבו וענין משל זה דתקף החם הוא
מפני לבחינת עלית המלכות מבי"ע לאצילות שהוא בבחינת גבורות וצמאון
כמ"ש

אחי ורעי קודמים יקרים **א** הנה ב"ה אנהנו כבר אחרי המעמד הגדול של
הלולת הרשב"י הקדוש שבזכות קדושתו והמעלות שהגיע אליהן יותר מכל
בר נש על פני האדמה אנהנו מקינים שוכיניו בלומדנו לבבורו ובהדלקת
המדורה אש ויקרת להבת שלהבת בוערת לה' ותברך לעשות רצונו ברצונו
ובסעדתנו שאכלנו משלו למעט מועיר מבודותיו הטרומיות שיחלחלו בנו
ויעירו לנו לעורר לפחות ניצוץ אחד קדוש וטהור של אתערותא דלתתא כדי
לעבר את האי עלמא עלמא דשקרא בשלמא וברחמים וחסדך אחי הנסים
והנפלאות שראינו שצדו טעבדו ולמען שמו ותברך שגשאר בבחינת עבדי
ישראל אשר בה אתפאר ולעשות לה' קצת נחת רוח, בדור תמידי דתמי שבה.
וכאן המקום לציון שגם מי שלא זכה ללמד משבחי הרשב"י בליג' בעמר אל
יפל ברוחו כי הרי אורו של הרשב"י זורח מסוף העולם ועד סופו תמיד, ובדאי
הרשב"י הקדוש יקבלו באהבה. רק שלא יהיה בידך של מזלול במצוות
התורה, וישתדל באוריתא תדי. ורצה לעלמא חושבים שלא מדבר פאן על אכרבי
פולל פי הרי עוסקים צדו רב ומנס, אז יש לומר שאין להם צדו שחון שאיך לא
יכליח להערים עליו בתצבולותיו ובהצדו צדו למקום הזה שפאטו לאותו אכרבי
שהוא לא עס. וזאת הספנה האמתית ומזה חשנו. אבל חז"ל למדנו שפמיו רבי
להשגיח שלא מתנבנת לה מזה זו או חתרת ובהמלכת הארץ מבלי משים והרי הוא
צדו צדו הגדל הוא של מזלול צממות צ"מ ודי לחכימא... לבן גם השבוע הזה
הששי ואנהנו מקדימים קצת ולומדים בהכנה את מודותיהם של אבותינו
הקדושים כדי שנספיק להיות מוכנים למתן התורה הנכבד, ולכן נחור על
ההקדמה הקצרה הנצרכת לנו ונמשיך עם הרועה הנאמן בשבוע השביעי דוד
המלך... בשמונים אותם הימים וימי העמר המבדשים) חזון ונפתח השער
הזה והתדד פתוחה לכל הרוצה לזכות שיבוא ויזכה בכל שבע מדות
הספירה. והגל דבן נפלא שפא? ושבעה רועי ישראל הם אברהם יצחק ועקב
משה אהרן יוסף ודוד. ואבות אלו הם כנגד ו' שבועות בו אנהנו סופרים באפן
שכל שבוע רומז למדה אחת שנגנדה הוא דבר המאפיין את מדתו של אחד
השבעה רועי ישראל הנז' ראינו א"כ בשבוע שעבר את מודותיהם הנעלות של
אבות הקדושים אברהם אבינו ויצחק אבינו ועקב אבינו ואת משה ואהרן
ע"ה ויוסף הצדיק ע"ה שמדתו יסוד. **א** ונלע"ל שנקו לומר שהספעת הרצ"ב
הקדוש חלה גם שצדו הזה הששי מדון סמוך ונראה וגם הרצ"ב יקרא צדו יסוד
עולם והפטר... שגם יוסף הצדוק וגם הרצ"ב הקדוש עתרו צתפלה עם הצדו
הקדושים להב"ה שפירש סבת ופתח סלומו עלינו וראינו נסים ונפלאות ונאשר לנו רק
להודות ולהלל. **א** שהרצ"ב מעט קדשת נשמתו פתח את חטא האחים הנורא וציונו
של יוסף פיי שצדונו. **ב** שיוסף הצדוק נתפסה צממות שפאס מנאזר ועמד צדו

הכנת נצרכות לשבת קודש. (סדרה 64) הרועה הנאמן בשבוע השביעי דוד המלך ע"ה מעלת תפלת ותיקין (סדרה 50) מעלת למוד הוזהר (סדרה 55) סגלות והשפעות הלמוד בחג השבועות (א') פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 29) תופינים לשבת קודש מה ענין אזהרת הקב"ה למשה על בחינת עב העגן ?

כמי ש למען יזמרה פבור בו קארי תדיר ולא שביד וע"ז נאמר אל תחרש ואל תשקט אל. וזהו ענין תקרה החם הנבחרת האהבה ונבחר בפי' בלק רצ"א ע"פ שחרה אני ונאודה. מגו דחיקו ורחימו אע"פ גרמה ויהי שמואל הפרצוף שלה שהיתה כבי"ע נעשית רק נקדה א' באצילות. והוא בחינת הבטול בתכלית במבאר פאריכות בבאר מאמר הנ"ל. ונקדה זו היא בחינת פתר המלכות שנשא באצילות תמיד וגם המ"ס שירדו כבי"ע כבי"ע עולים בנקודה וצמאון באצילות וזה נמשך להם מבחינת הפתר שבאצילות תמיד ואז נעשית נקדה תחת יסוד והוא בחינת נקדת הפתר בנ"ל וזהו ענין במדבר. כי בחינה זו הפתר הוא הרצון שלמעלה מהחכמה להפיל במאצילה והוא כמשל המדבר שאין בו שום צמיחה רק בחינת דומם ממש בחינת העפר מתמת תקרה החם כף הוא ענין תקרה בטול זה ורצון זה עד שהיא מבחינת דומם לגבי מאצילה נקדה א' כו' אע"פ גרמה וזהו ומדבר נאודה. פי' זו העליה המלכות שעולה מבי"ע בבחינת גבורות שאז נקראת מדבר לשון דבור למען יזמרה פבור בו נאודה שפך היה פנת המאציל יתברך בתחלה שמתרד ב"ע בכדי שתתעלה אח"כ והירידה צרף עליה וכנ"ל. וע"ז אמר דוד המלך ע"ה שהיה מרבה למדת מלכות ואמר כנגד מדת צמאה לה נפשי היא המלכות מתי אבוא וארצה שתתעלה באצילות כו'. וקדי' להבין ענין יש מאין והלא קתיב כי משה הכל ובלא קמיה בלא חשיב כו' שכל מה שלמטה משה הוא בלא וקאין כו' ולמה נקרא הבריאה בשם יש מאין והלא נהפך הוא. אך על זה אמר דוד המלך עליו השלום כי עמו מקור חיים באורך נראה אור שהאמת הוא שמקור החיים הוא עמו כי משה הכל ומ"מ נקרא יש מאין כי באורך נראה אור. פי' באור ויו בעלמא כמשל זה השמש מהשמש שאינו מערף מהותו כלל. כף השתלשלות והתהוות כל העולמות הם רק בחינת הארה, והארה דהארה כו' באורך הם עולמות עליונים נראה אור הם עולמות תחתונים שהם הארה דהארה כו' (ע' באגה"ק ד"ה איהו והיוהו). ולכן אמר כי עמו ולא אמר כי אתה, דהוה משמע שאתה בעצמך כפיכול הוא המתלבש כו'. אבל כי עמו פי' שמקור חיים הוא בטל וטפל עמו שנמשך מבחינת ויו בלבד כי מהותו ועצמותו יתברך כפיכול אינו בנדר השתלשלות והתלבשות כלל. עוד א' כי ענין השבת הוא מ"ש פי' בו שבת כו' ויכלו השמים והארץ כו' ויכל אלקים ביום השביעי כו' כמו ע"מ באדם כשישבות ונח מאינו מלאכת עבודה שהיה שכלו ומחשבתו מלבשת באותה מלאכה לעין בכל פרטי המלאכה בהתחכמות כו' וכשישבות, אזי מתעלה השכל וחוזר למקורו ומתפשט מהתלבשותו כו' ואזי נמשך לו תענוג משלמות

המלאכה ולכן בסיום מסכתא עושין סעודה מחמת התענוג שבא בזמן והשלמת למודו ונ"קא. ששבת הוא גלוי מוחין דאבא וכמ"ש ושמרתם את השבת כו' כי קדש היא לכם כי התענוג הנמשך הוא מתלבש בהכמה שלכן נקרא ערן בכתוב והוא ע"מ הנ"ל בשנופל לאדם איוו השכלה מתמלא בתענוג כו' כנ"ל. ושמו בני ישראל את השבת כי הנה ענין השבת שבו שבת ה' פי' ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ כו' דהינו שהשפיל אי"ע כפיכול וצמצם בעשרה מאמרות יהי רקיע כו' בששת ימי המעשה לברא ולהוות ולהחיות רוח שפלים בבחינת היצוניות מלכותו יתברך לבד בכתבי מלכותו מלכות כל עלמים שהתהוות כל עלמים וחיותם אינו אלא מבחינת מלכותו יתברך ואינו כדמיון הנשמה המתנה את הגוף שמתלבשת בתוכו להחיותו ויש לה התפעלות ממקרי ושנוי הגוף כו' משאיכ אני הוי' לא שניתי קתיב שאין בו שום שנוי ח"ו מצד רבוי הנבואים וכמאמר אתה הוא עד שלא נברא העולם כו' לפי שאינו מתלבש בתוך העולמות להחיותם בבחינת פנימיות מהותו ועצמותו יתברך אלא רק התפשטות ויו והארה ממנו יתברך שעלה ברצונו להיות מלך עליהם והוא חיותם וקיומם מה שנקרא שמו עליהם וכמ"ש הו' על ארץ ושמים כו' והתפשטות זו נחשבת ירידה והשפלה גדולה לגבי הקב"ה בבחינת פנימיותו. וביום השבת נתעלה בכחי פנימיות א"ס ב"ה וה"ו נק' בחינת שביטה אצלו ע"מ באדם המדבר, שבשעה שהוא מדבר מצמצם שכלו ומורידו בדבורים וכאשר אינו רוצה לדבר פוסק וישבות והרי אז עלה שכלו למקורו אשר שם משכן החכמה. בן יותר מכן לאין קץ ותכלית מתעלה ביום השבת למעלה ממדרגת החכמה שנחשבת כשיהיה נפנית כמ"ש כלם בחכמה עשית אלא כמאמר אנת חכים ולא בחכמה ידיעא כו' ולפי שישראל עלו במחשבה וכמאמר ואתה נפתחה בי ומאן דנפת כו' וארזיל מאין באת כו' ופי' מבחינת אין שהוא מקור החכמה כמ"ש והחכמה מאין תמצא וכמ"ש בפי' במדבר ועמ"ש ע"פ האוינו השמים שבהינת ומדרגת ישראל גבוה מאד נעלה מבחינת התפשטות היצוניות מלכותו יתברך ולכן נאמר ושמו בני" את השבת להתקדש בקדשתו יתברך להיות שבת לה' אלהיך כו' וכתוב ביני ובין בני ישראל אות היא כו' בלומר פמוני כמוהם כפיכול וזהו ששת ימים תעבד כו' בבחינת היצוניות עש"י כדי פרנסתו וביום השביעי שבת לה' להיות מתעלה במקרא דכולא להבטל אליו ולדבקה בו יתברך (ועמ"ש מענין זה בפי' שמות ע"פ כי טובים דודי כו' וזהו ענין התנרת פנים בפנים דהינו גלוי פנימיות הנשמה ורעותא דלכא לבטל אליו יתברך בבחינת פנימיות א"ס ב"ה):ליקוטי תורה

מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקון(סדרה 50) – המתפלל בעת רצון לזכות לכוון לאמתה של תורה

אחי ורעי גם מי שלא נוהג להתפלל עם נץ החמה בדרך כלל יראה שגם מעט מאמץ אפשר להגיע לגבתי מרומים שיתרי דבר בעתו מה טוב, או בואו נשתדל כולנו ובפרט בזמן הזה לפני קבלת התורה מחדש כדי להיות כלי טהור לקבלת התורה הקדושה להבנתה לאמתותה של תורה בשמחה פנתינתה מסיני, ונזכה שיתקבלו תפלותינו ברצון. איתא בברכות (סוף דף ז'): "אמר רבי יוחנן משום רשב"י מאי דכתיב ואני תפילתי לה' עת רצון, אימתי עת רצון, בשעה שהצבור מתפללים". יש לכאר המאמר על פי דברי רש"י בדף כט: שמפרש חביבות התפלה עם המדומי חמה מפני שהיא שעת מצוה ועת רצון, בזה גבין אמיתות פננת רשב"י כי עת רצון תלוי בשעת תפלת הצבור, לפי שהם ודאי מתפללים בעת רצון, המציאות ידועה בימיהם כי צבור קובעים תפלתם בזמנה ובמצותה שהיא עת רצון, חזקה על הצבור להיות וזיריון במצוות ואין לחוש שיתעצלו, שאם היה שמץ בחסר והירות וזריונות כגון רב הצבור שבזמנו, לא יתכן שיאמר התנא הקדוש שישעה פזו, היא עת רצון, גם רבי יוחנן קבל וימסר מאמר זה, מפני שהוא מתאים למאמרו בדף כט: מצוה להתפלל עם המדומי חמה, שאם לא תהיה במצותה לא תהיה עת רצון, וכן דוד המלך שהורה ואמר "יראוך עם-שמש" [תהלים

עב ה] ודאי שהיו תפלותיו תמיד עם השמש, רבי יוסי בר חנינא אמר מהקא: "בהו אמר ה' בעת רצון עניתיד" (ישעיהו מ"ט ח) כאן מפרש מאמר ה' שמתקבלות תפלותיו, ובזה גבין פננת הפוסקים שכתבו "שכרה הרבה מאד" שכל בקשותיו מתמלאות, נתבונן בתפלת י"ח ונראה מה הם בקשותיו: שיתחונן בדעת, שיזכה לתשובה, לסליחה, לגאולה, לרפואה, לפרנסה, וכד', כל שאלותיו ותחנותיו לא ישובר ריקם, בהיותו מכבד את בוראו ועושה רצונו, פן ה' מחבבו ומכבדו וממלא כל משאלותיו, כי מכבדי אכבד, רצון יראי יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם, וממילא זוכה ליראת שמים, שהיא חפץ כל יראי ה' לזכות ליראת ה' כל הימים, ולא יהיה גזוק כל אותו היום, ואין השטן מקטרג עליו כשהוא מתמיד כל הימים, לכן אמרו "מבטח לו שהוא בן העהוב", ויתבונן על משמעות זאת, מבטח לו ועשה כל מאמרו, כי זה תכלית כל ביאתנו לעולם הזה כדי להתקין עצמנו לעולם הבא, עולם האמת והנצחי... קנטרס ההשקפה הכיב שלום לופס ז"ל. ולענ"ד מי ששכח לו בקהקדו יספיל להבין את העומק הפנומנה הקפלה כנז החמה ולכן לפחות צאנו שנותר עד חג השבועות ונאלל את העזרה מן שמיא צומים חלו ומעט השקעה עכשו פהיה לו לחוש והכלה לכל השנה פלה ששפע של צרכה צרונות וצגשמיית ושמחה לעבודתו יתברך

מנחת יצחק

מעלת למוד הזוהר (סדרה 55) – סוד נפילת אפים וממה צריך להתזהר

ותקונו דאנופילת אפים) בעי בכוננו דלכא וכדין קודשא בריך הוא מרחם עליו, ומכפר ליה לחוביה. וזכא הוא בר נש דידע למפתי ליה, ולמפלת למאריה, ברעותא ובכוננו דלכא. ווי ליה למאן דאתי למפתי למאריה, בלבא רחיקא, ולא ברעותא. ככה דאת אמר (תהלים עח) ויפתוהו בפיחהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר (תהלים כה) אליה יי נפשי אשאי, ולא כל מלוי אלא בלבא רחיקא, הא גרם עליה לאסתלקא מעלמא, עד לא ממוי וימוי, במונא דהא אילגא אתער בעלמא למעבד דינא. ותסון זה לריד כנגנת הכל, ואז הקולט כרוח האו מרחם עליו ומכפר לו על חטאיו. חסרי האיש שידע לפסחו ולעבד לרפואו בלואו ובנגנת הכל. אוי למי שזכר לפסחו לרפואו כלל רחוק, ולא בלואו, כמו שגמאר (תהלים עח) ויפתוהו צפיהם וצלזונם וכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר (שם כה) אליה ה' נפשי אשאי, ולא

כל דכרוי, אלא כלל רחוק, זה גורם עליו להסתלק מהעולם טובים שלא הגיעו ימיו, צמון שאינו זה מתעורר בעולם לעשות דיו. ועל דא בעי בר נש לאדכא נפשייה ורעותיה במאריה, ולא ייתי לגביה ברעותא פריבא, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. מאי לא יכון. אלא בשעתא דהוא אתקין גרמיה להאי, ולביה רחיקא מוקדשא בריך הוא, קלא נפיק נאמר, לא יכון לנגד עיני. (אמאי) האי בעי לאתקנא גרמיה, לא יכון, לא בעינא דיתתקון. כל שבוני אי אתי ליחדא שמתא קדישא, ולא מחדא ליה פדקא יאות. ולכן לריד חכם להצדיק נפשו ואלונו צדונו, ולא יבא חלוו בלואו פוזב, משום שפחוב (שם קא) דבר שקרים לא יכון לנגד עיני. מה זה לא יפוזר ששעה שהוא מתקין עצמו לזה ולבו רחוק מן הקדוש צדוה האו, קול יוצא ואומר: לא יפוזר לנגד עיני. ולמה זה לריד לתקן את עצמו, לא יפוזר, אינו רוצה שיתפסו. כל שבוני

אם הוא לא ילמד שם הקדוש ולא יתחדש פלאיו. וזאת הולקרוהו דצדיקתא בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו בתיב (ישעיה סו) וזאת וראו את כבודי וגו'. וכתוב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. אמת רבי אלעזר ונשיק דוי. אמר, אלמלא לא אהינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין דיי. אמר רבי יהודה, וזאת הולקנא, וזאת הולקרוהו דיישראל, דאינון מתב בקון בקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים וגו'. (ישעיה ס) ועמד פלם צדיקים וגו'. ברוך יי לעולם

אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן. אשתי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם פתח (ישעיה סו) וזאת וראו את כבודי וגו'. וכתוב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. לא רפי אלעזר ונשיק ידו ואמת, אלמלא לא באתי לעולם רק לשמע דכריס אלו - די לי. אמר רבי יהודה, אשתי חלקי ואשתי חלקי ישראלי, שגדקקים בקודש - כבוד - הוא, שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים וגו'. (ישעיה ס) ועמד פלם צדיקים וגו'. כבוד ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך ה' לעולם אמן ואמן

מנחת יצחק

סגלות והשפעות הלמוד בחג השבועות א' - התעוררות לצאת מחבלי השגרה ולשלהב הלב לקראת מתן תורה

נביא כאן כמה סגלות שראוי להקפיד בימים אלה להכין עצמו לקראת קבלת התורה המועילות לקנין התורה בקנין נמור ומועיל לכל ימות השנה. א. ראיה פנימית שעל ידי זה זוכה לרע אנשים חכמים וירועים וילפינו מפועה ושפחה דכתיב: "ותיראן המגלדת" שמיזכר יצא משה, ומפרים יצא בצלאל. ב. למוד בחבורה שאין התורה נקנית אלא בחבורה. ג. שתיקה - טעם שהשתיקה מסגלת להשיג בסודות התורה ועוד מטעם אחר כי על ידי השתיקה הוא מתעלם מפעולות השש קצוות שהם קול ודבור ועולה למקום השתיקה שהוא הפחשבה סוד החכמה בסוד "שתק כף עלה במחשבה", וגם כי במדה זו נעשה מרכבה למקום השתיקה, וזוכה שישפנו לו סודות ועמקי התורה שהם בשתיקה ולא אתמסרו לגלגה, ואחר מן מ"ח דברים שהתורה נקנית בהם הוא במעוט שיהיה וכו'. ד. לקום בחצות הלילה ובלי ספק שהמתמיד במדה זו יתגלו לו סתרי תורה כמו שכתבו הראשונים, כי אחר שהתורה נמשלה לכת מלך בלי ספק כי יותר פת מלך תגלה לאהובה בלילה יותר מכיום כי בלילה הוא הרך צניעות, וכן למדנו ר' יוחנן אין רנה של תורה אלא בלילה ואמר ריש לקיש פד הונא לעי באורייתא ביממא הוה מנהרא לי בלילה דכתיב והיגית בו יומם ולילה. ה. הרי"ח הטוב

בספרו בן איש חי שנה ראשונה פרשת במדבר אות ד' פסק שאין ללמוד משניות בלילה זה כלל ועקר וכתב סדר הלמוד בלילה הוה תחלה הנ"ך ואח"כ המדרש ואח"כ האדרא רבא, כי בן מפרש בזהר הקדוש למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובדרשות דקראי וברין דהקמתא, ותרין מצות ילמדו קודם המדרש, ואם יש להם זמן ילמדו האדרא וזאת גם כן, וכבר נודע מנהגו של רבנו היד"א ו"ל ללמוד בלילה זו שתי האדרות מעומד גם בעת זקנתו ובן 180 אשירי ואשירי חלקו, ואין ללמוד משניות בלילה זו, ומי שיש לו מנה קבוע ללמוד י"ח פרקי משנה בכל יום מתר ללמוד הי"ח פרקי משנה ביום טוב זה ביום דוקא, ולא בלילה, ואין מניעה ללמוד המשנה אלא בליל שבועות בלבד, אכל בשאר לילות של שבתות וימים טובים אין מניעה כלל ויכול ללמוד משניות באשר ירצה: סגלה שלא להרדם: וכתב בספר דברי שלום חלק ח שגם דרשות של רבנים הדורשים בדברי אגדה ושוזורים במונחים על פי הסוד דברים המושכים את הלב כגון סוד הטבילה או שער הגלגולים בכדי שלא ירדמו גם בנדר סתרי תורה. אכל עקר סתרי תורה נקרא על למוד באדרות וסודות התורה שכתבתי הארי ו"ל והרש"ש זיע"א ושאר למוד של פנימיות התורה כפי שכלו. המשיך בשבוע הבא א"ה...

מנחת יצחק

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - רק הפה קלמוס הלב יכול להכניס האור בלב חברו

כפי המעלה והשלמות שיש לאדם כך יש לעמתו חסרון כגודו ממש כפי ערכו. כי מימות האדם הראשון הכל מערב טוב רע וזה לעמת זה שעשה אלהים הם בערבוביא. וכל שיש בו חסרון עצום הוא כלי גם כן לשלמות מפלג אם זוכה. כדרך שאמרו בזהר (ח"ג רמז סוף ע"א) בדרך מבול שהיו ראויים לקבל תורה, והוא כדרך שאמרו בספ"ק (נב) כל הנדול כו' יצרו גדול כו' פרוש יצר דתאוות שהוא נקרא שטות כמו שאמרו ו"ל (סופ"ק ג). על פסוק כי תשטה. וכפי גדלות החכמה כך יש גדלות שטות. ובהיות יצרא דעבודה זרה שליט היינו להיות אור הנבואה נגלה או להיות רואה עיני מראות אלהים מזה נמשך יצר הרע לעשות אלהים אחרים הנגלים לעיני. ולכן אמרו ביומא (סמ): דכשפטלוהו אנשי כנסת הגדולה אמרו לא איהו בעיני ולא אגרה פרוש אגרה השלמות הנמשך ממנו כי מעת שנגעך יצרא דעבודה זרה נסתלקה נבואה מישראל. כי כאשר אין חסרון בזה אין שלמות להיות הברת הנוכח דאלהי אמת לעיני רק בהעלם כמעט חכם עדיף מנביא שהוא על ידי רוח הקדש ע"ש ברמב"ן בב"ב (יב). והוא מצד ההעלם. לפי שאמרו בשיר השירים רבה (ו, ח) דאמר הקב"ה הנשמר מיצר רע דנות מעלה עליו באלו נשמר משניהם. אכל מכל מקום השמירה מיצרא דעבודה זרה הוא בהעלם לכך ההשגה גם כן בהעלם. וא' בסנהדרין (קב). תברא קרית לי מהיכי קשרו המוציא כו' פרוש כי הברכה שתקנו חכמים הוא הברת הנוכח שהשם יתברך זן ומפרנס ונותן דבר מאכל והנאה זו ועל זה מברכין ברוך אתה ה' בנוכח אלא דמכל מקום הסיום בלשון נסתר המוציא כו' וכן כל הברכות כי הברת הנוכח הוא בדרך כלל מה שהוא מרשה מאבות. אכל בדרך פרט שפייר בכל ענין הנוכח מהשם יתברך המורה לו באצבע לומר זה הדרך לכו וגו' פענין שהיה בימות הנביאים זה נסתלק, וזהו ששאל מהיכי קשרו כו' פרוש אם אתה מכיר בפרט נתינת השם יתברך להם לכל פשר ולדעת מהיכן הוא ההתחלה שהתחיל השם יתברך להכין לה להם ומוזן שעל זה תברך לו בפרט. והיה אפשר לריא לסבר סברא זו מהיכן דקדים בשלוא מעצמו גם כן דזה שכל פשוט דמהיכן שמקדים לאפות כבר קדם להיות מוכן למאכל אדם. רק כל הברכות של חכמי התלמוד לא היה אלא מברכים המשנים בהתגלות להם ולא מן השכל לבד שזה אין נקרא חכמה כלל באמת. וכל זמן שלא היה בהתגלות לבבו הברה זו שהיכי דקדים בשלוא השם יתברך מקדים להכין לו המזון אז לא היה יכול להורות דמברך המוציא שם דאין דברי חז"ל והלכות שלקדם במנהגים הקבועים באיזה ספר מוסר מצד השערת שכל. דאם כן מה היה ההבדל בין התלמוד המקדש לספרים אחרים מחכמי ישראל. אכל כל הברכות שלקדם הוא רק מהתגלות הלב עד שנפתח הפה בהכרח לומר הלכה זו שאי אפשר כלל בענין אחר. והיינו על ידי הרגשת הנוכח דהשם יתברך בפרט כל דבר

עד שרגיש באמת בלבבו איך השם יתברך ברגע זה שליט בכל והוא אופה פתו ומכין מזונו וזולתו הוא לא היה לו לאכל עד שפמילא נפתח פיו לברך המוציא בדוכתי דקדים בשולא על ידי הרגשה ברוחה ומפרשת בלב כזו אפשר לחדש אותה הלכה להיות הלכה קבועה אחר כך בתלמוד. כידוע דכל דבר שכתב היה אחד שהרגיש ברור אור זה על בריו כבר נפתח שער אותו האור בעולם. והוא פתוח אחר כך לכל. דזה כל ענין עסק הדורות שקבע השם יתברך אף על פי שהם מתקמנים ודולכים. לפי שכל האורות שנפתחים בכל הר ודר על ידי אנשי סגלה מחכמי ישראל אין נסתמים עוד והם פתוחים לעולם ונעשים הלכות קבועות לכל ישראל. ולפיכך אף על פי שדורות אחרונים קמנים מכל מקום יש להם מעלה זו דנגם על גבי ענק. כי כבר פתוחים לפנייהם כל שערים שפתחו קדמונים והם מחדשים ודולכים לפתח שערים אחרים. אף על פי שהם קמנים מאד מכל מקום הם במעמקים יותר. כי הם כבר עברו שער בנפשם שנפתח לראשונים. וכל הברכות שהוא מאור המאיר בלב לכל אחד מחכמי התלמוד בפרט כבר נקבעו לאורות והלכות קבועות לכל ישראל. כי מיד שנפתח אותו אור ללב חכם פרטי, לבבות כל ישראל מתבררות בלב אחד ומיד הוא פתוח בלב כלם כל אחד כפי מדרגתו עד קטנות המדרגות. וכמעט (מו"ק כה). היה היה שהיה כבר בארץ ישראל ויכל להיות אחר כך אף בחוץ לארץ שהוא שפל המדרגה והעלם אור. מכל מקום אותו אור שכתב נפתח אין נסתם עוד. וזה השער לה' צדיקים וגו' ועמד פלם צדיקים. והלכה הוה דמהיכן קשרו המוציא שהוא פתיחת אור דהקרת נוכח בכל פרט ופרט זה אי אפשר אלא על ידי דרנא דנבואה. וזה שאמר לו מנשה חגרא כו' דכפי החסרון שלו כך היה השלמות גם כן בהשגת נוכח דהשם יתברך כמראה באצבע כי גם כל מעשינו פעלת לנו. ובקש ממנו שיאמר לו וידרש בשמו בפרקא פרוש האמירה אינו ספור דברים רק שאיר לו אור זה בקרב לבבו דזה היה כל למודם תלמיד מרבו שהרב היה מגלה לו תעלומות לבו ונפתח הלב של התלמיד גם כן דדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. ולכן לא נכתב תורה שבעל פה דתורה שבעל פה הוא לבו ומה שבלב אי אפשר לכתב. כמו שאמרו בסנהדרין (לה). ורק הפה קלמוס הלב הוא יכול להכניס בלב חברו ותלמידו גם כן. וזה שבקש ממנו שיעלה לו אור זה בקרב לבבו בדרך רב לתלמיד ואי ידרש בפרקא פרוש שפרסם זה בלבבות כל בני ישראל מאחר שיפתח זה בלבבו. וידרש משמו כי התגלות אור זה הוא על ידי התדבקות רוחא ברוחא דלולי כן לא נתגלה זה ללבנו דר"א. כי הוא מאור הנבואה שכתב נסתלק ולא היה אפשר להתגלות הלכה זו רק בחלום שהוא אחד מששים בנבואה (כמ"ש ברכות נו). וגם ירבעם היה לו מדרגה זו דהקרת הנוכח בכל פרט ופרט והוא דרנא דיוסף כמו שכתבתי

במקום אחר על פסוק "כל אשר הוא עשה וגו' ואמר ו'ל (בראשית רבה סוף פרשה פו) נכנס ומלחש יוצא כו' רצה פושרין כו'. והוא גם כן ענין העגל "אלהים אשר ילכו לפנינו" שהיה בליטה לעין בכל פרט. ולכך עגל ראשון נעשה על ידי סבלא דעלה שור דארנו

של יוסף כמו שאמר ו'ל (מדרש תנחומא תשא יט). וכן עגלי ירבועם שהיה מזרעו כי כפי השלמות בן החסרון כנ"ל. והתחלת תקונו כפי דורשי הרשימות היה פאשר התחיל לעורר אור משית בן יוסף שהוא מורעא דירבועם מאביה כמו שאיתא (בזהר חדש בלק דף גו) דרסיס לילך

מחצת יצחק

תופינים לשבת קודש - מה ענין אזהרת הקב"ה למושה על בחינת עב הענין ?

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני וגו' (א א). הנה ידוע שיעקר ושורש העבודה היא האמונה, כמאמר הכתוב (הבקוק ב ד) וצדיק באמונתו יחיה, וגם בטחון כמאמר הכתוב (תהלים לו ג) בטח בה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, הרי שזוהו העיקר לבא תחלה למדת האמונה ובטחון. אמנם מצודה פרוסה על כל חי, הוא בקשת הפרנסה לחם לאכול וכו' (בראשית כח ב), וזוהו המצודה שבו ניצוד האדם ומבקש להמו בתחבולות וערמומיות, וסובר שכוחו ועוצם ידו תעשה לו, ואינו בוסח ומאמין בה' שבוודאי יזמין לו פרנסתו והיי נפשו, כי מאן דיהיב חיי יהיב מזוני (שגור כפי כל וע' תענית ה), וכש"א הבעש"ט זללה"ה שמה שאמר ו'ל (אבות פיג מ"ט) ומצודה פרוסה על כל החיים, פירוש פרוסה הוא לשון פרס בלשון הגמרא, כמחול (ברכות לו:) בכדי אכילת פרס, פירוש לחם ופרנסה, וזוהו מצודה של פרנסה הוא על כל חי, ומחמת זה שמרוד בבקשת פרנסתו בכל מוחו ולבו תמיד על כן, אין לבו פנוי לעבודת ה' עב"ה. אבל כשהוא מסתכל תמיד בחסד ה', איך שהוא פותח את ידו ומשביע לכל חי רצון (תהלים קמה טו), ומאמין בה' באמונה שלמה ובוטח בו שבעבור חסדו הגדול יזמין לנו את פרנסתנו בלי התחכמות יתירות, ואז יוכל להיות לבו ודעתו פנוי לתורה ומצות, ואז בלימוד התורה יאיר ה' עליו אור הקדוש, כי תורה א"ור (משלי ו כג), וילך ממדרגה למדרגה, עד שיוכה להיות בפקינת משכן שישכון בתוכו שכינתו יתקרב כמו שנתבאר לעיל כמה פעמים (פ' החודש, ריש פ' בחוקת). וזוהו שאמר ו'ל (מכילתא בשלה עה"פ ויאמר ה' כו' הנני ממטיר) לא נתנה תורה אלא לאוכלי מן, פירוש אוכלי מן היה להם בחינת אמונה ובטחון, כמאמר הכתוב (ירמיה ב ב) זכרתי לך חסד נעורך וגו' לכתך אחרי במדבר וגו', וגם צידה לא עשו להם (שמות יב לט) כי האמינו בה' ובטחו בו, על כן ניתן להם המן, ושמתם לא בלטה מעליהם, ולא היו מרודים בפרנסה, והיה לבם פנוי רק לעבודת השי"ת, וע"כ ניתן להם התורה. ע"כ תמיד יתבונן האדם בחסד ה', ר"ל להבין איך שהכל אינו בא רק ברצון ה' ובחסדו ולא מכוחו של אדם, וכמאמר הכתוב (בראשית ב ו) וא"י יעלה מן הארץ והשקה וגו', שהענין אינו בודאי כח אנושי כי אם רק חסד ה', ובענין שהוא בחינת חסד (ע' זח"ג קג). הוא משקה את כל פני האדמה. וזוהו שאמר הקב"ה למשה רבנו ע"ה קודם קבלת התורה (שמות יט הנה אנכי בא אליך בעב הענין בעבור ישמע העם בדברי עמך. פירוש, הנה אנכי בא אליך ומוהיר אותך על בחינת ע"ב הענין, מרמו על בחינת חסד גימטריא ע"ב, וענין מרמו גם כן לבחינת חסד כנ"ל, ר"ל שיסתכל תמיד במדת החסד היינו שהכל הוא רק בחסדו יתברך ולא מכוחו של אדם וע"כ תגיע למדת האמונה והבטחון. אלא שמשנה רבנו ע"ה כבר הסיר מעליו בחינה זו שהוא נקרא מנעלים כנ"ל (ע' לקמן בסמוך), כשאמר לו הקב"ה

(שמות ג ה) של נעליך ע"כ תירץ הכתוב ואמר, בעבור ישמע העם בדברי עמך וגו', ר"ל שמה שאני מזהיר אותך הוא רק בעבור ישמע העם, שתלמד את העם ע"ז כדי שיוכלו להגיע לבחינת תורה אור כנ"ל. וכן עשו ישראל והתחזקו במדת האמונה והבטחון, והתחלה היתה מחג המצות, היינו מיציאת מצרים, שיצאו באמונה, ואכלו עוגות מצות ומעמו בהם טעם מן (קדושין לח), ואח"כ התחזקו עוד בפקינת הבטחון עד שהיה לבם פנוי מכל וכל רק לעבודת השי"ת, וקבלו את התורה אור על הר סיני, עד שפסקה וזהמתן שנודככו מכל סיג ופגם כידוע (שבת קמו), ונעשו בחינת משכן ואהל מועד, והקב"ה השרה שכינתו בתוך כל אהר ואהר מישראל כמאמר ו'ל (ע' אלשיך הקי') על פסוק (שמות כה ח) ושכנתי בתוכם וגו'. ועיקר ההכנה צריכה להיות תחלה בפקינת אמונה ובטחון, ובו גזוז בחינת קדושה, ומרמוז במלת ב"ש"ה שהוא במלואו כזה ב"ש"ה ח"ת, מילואו של כל אות הוא י"ת גימטריא קדוש, משא"כ בשאר כל האותיות מהא"ב, וע"ז נקרא בחינת בטחון כיסוי, מפני שהוא כסוי ונרתק לבחינת הקדושה, ואי אפשר לבא לבחינת הקדושה עד שמגיע תחילה לכסוי שלה היא בחינת בטחון. וזוהו שהזהיר הכתוב לעבודת בני קהת באוהל מועד קודש הקדשים ונתנו עליו כסוי עור תחש וגו' ושמו בדיו וגו' ולא יבואו לראות כבלע וגו' (במדבר ד ו - כ), פירוש שהזהיר הכתוב לעוסקים בעבודת אוהל מועד קודש הקדשים, פירוש בעוסקים ומשתדלים להיות בעצמם בחינת אוהל מועד, שילכו ממדרגה למדרגה, היינו שיגיע תחילה לבחינת כסוי העור היינו לבחינת הבטחון, ואח"כ ושמו בדיו, ר"ל מדרגות, שהמדרגות נקראים בשם בדים כמאמר הכתוב (שמות ל לד) בד בבד יהיה, ר"ל שילך ממדרגה למדרגה, תחלה לבחינת הבטחון ואחר כך ללמוד תורה, והתורה תאיר עליו אור הקדושה ויודרך בתכלית הויכוח, ואחר כך יהיה בחינת אוהל מועד כנ"ל, אבל לא יתפוס את המרובה תחילה לדלג לבחינה גדולה בלי הכנה מקודם. וזוהו שאמר הכתוב ולא יבואו לראות כבלע את הקודש, ופירש רש"י בלא הכיסוי והנרתק, ומתו, רק לילך ממדרגה למדרגה בד בבד כנ"ל. אבל אחר כך כשמגיעים לבחינת התורה, והתורה אור מאיר גם בתוספות קדושה, אזי אין צריכים לבחינה זו של בטחון שהיא קטנה, וזה שאמר הקב"ה למשה רבינו עליו השלום קודם דיבורו בסנה של נעליך וגו' (שמות ג ה), שבחינת בטחון נקרא מנעלים כמאמר הכתוב (שד"ש ז ב) מה יפו פעמך בנעלים, מפני שהוא מדרגה תחתונה ואי אפשר לבא למדרגה עליונה קודם לה, אבל משה רבינו ע"ה שעלה למדרגה עליונה לבחינת תורה אור וכבר עבר זאת המדרגה, אמר לו הקב"ה של נעליך ר"ל אותו המדרגה קטנה בחינת נעליך, פירוש הסר הבחינה הקטנה הנ"ל, כי כבר עבר בחינה ומדרגה זו, וצריך אתה לעלות למדרגה עליונה.

מחצת יצחק

פסח ספירת העומר וחג השבועות - מעט ניצוצות וגרגירים בעבודת השם - ו'

ענין הגליית דוקא בערב החג מה ענינו ענין הגליה פתב מהכח"ו שער הפגנות דצפ פו ע"ד קרענו הארץ ז"ל לא היה מספיק רק בערב חג שבועות ולא בלב בעומר ולא בראש חודש ח' א"י. ויש להבין מהאי טעמא נהג גו, ולא פקנהג שנתפשת בכל תפואות יתקאל, להספיק בל"ג בעומר לדעת הקמ"א או בל"ד בעומר לדעת מן השלחן ערוך או בראש חודש או בעלי צריה לדעת רב הפוסקים שנתבדו שצפרוס העצרת פסקו תלמידי רבי עקיבא מלפניהם ולכן הפירו להספיק. אם פן דעת רבנו הארי ז"ל שצ"ס להספיק על ערב חג השבועות, אין לו סמך בפוסקים וקשה לז"ל לדעת רבנו הארי ז"ל ללא ספק תפסת מפקסח ועד עצרת היא לא מטעם תבולות על תלמידי רבי עקיבא וזה מוכח מהגדרתו מפקסח ועד עצרת ויש לזכר האם טעמו רק על פי הסוד ? או שגם על קרף הפשט. ובידוע שתלמידי רבי עקיבא מתו פקדיתא בגמרא ציבמות דף סב ע"א: 12 תלפי זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מציבת ועד לנטיפתם וכלם מתו צפיקה אהד, מפני שלח נהגו פבדו זה ציה. שדלעת רבי אריה לאון צאגרתו חלה א' פקו א' שתלמידי רבי עקיבא מתו משקד צר מינו, ולא מנאפה עין עליו חס, וכליטתו תלמידי רבי עקיבא לא מתו מפני שלח נהגו פבדו זה ציה חלה מפני שקדו או יתכן לומר שיהיה ביקופת מלחמת צר פוכבא ולא מספס לכל הדעות שגפלו חללים רבים, ויתכן ששני

הגראסאות נכונות. וקשה, איך נפון לומר שלפי דקדקת מלאה לה מדת הדין מקום לחול? ועל זה קרה המקרה העוראי היא, שצרו צנפצקס 700 הליוזת לזיס ! נורח ואיוס, והעולם היה שמים. עד שצדו תמשה תלמידים: רבי מאיר, ורבי יוסי ורבי יהודה, רבי שמעון, ורבי אלעזר צו שמוע. והעמידו הפוקה על תלה. המהק"ל מפקאל מקציר צטוב טעם את עמק הענין, וז"ל: "יעוד יש לך לדעת, פי הפבדו נקרא אור דקתיב (נקחאל מ"ג: ב') והארי האיה מפקבדו, וידוע פי אין האו ואור צעולס רק מפקסח ועד עצרת שלח האור הוא זה וטוב לך נקרא חודש איר, זיו, מפני שלח זמן האו והאור צעולס. והפוקה נקנה צעלקת שהוא סוף הזמן שהוא זיו, וכל זה מוכה על פבדו ואור הפוקה, והם לא נהגו פבדו וכדבעי לדרגתם צפיקההם קהה תלמידי תקמים יודעי הפוקה לך מתו ציזמן היא. ומתו צמינתת חספנה, ידוע פי מיתת חספנה מתחיל צפה ומסיס ציזמן ומלכה שהאקס נקנה צ"מ"ו וכל אשר חוטא בפוקה לאוי למיתתה זאת, ומתו שחמרו פקנה ציזמן מלתיקון (שבת ל"ג ע"ב) חספנה צא על צטוב תלמוד תורה, ופסק זה פי מיתתה זאת היא מיתת חספנה מצטול מן האקס עקר החיות, פי הצדור הוא החיות של חקס זה מציבת צפנה מקומות, ולכך מיתת חספנה היא מיתת עקמית ויתר מכל הפיותות" ונתיבות עולס, נתיב הפוקה, י"ב הפוקה"ל מפקאל. ועדיו קשיא לי טובא פילד נפון להבין ש 24 תלפי שפליס קדושים

הענין הגליית דוקא בערב החג מה ענינו ענין הגליה פתב מהכח"ו שער הפגנות דצפ פו ע"ד קרענו הארץ ז"ל לא היה מספיק רק בערב חג שבועות ולא בלב בעומר ולא בראש חודש ח' א"י. ויש להבין מהאי טעמא נהג גו, ולא פקנהג שנתפשת בכל תפואות יתקאל, להספיק בל"ג בעומר לדעת הקמ"א או בל"ד בעומר לדעת מן השלחן ערוך או בראש חודש או בעלי צריה לדעת רב הפוסקים שנתבדו שצפרוס העצרת פסקו תלמידי רבי עקיבא מלפניהם ולכן הפירו להספיק. אם פן דעת רבנו הארי ז"ל שצ"ס להספיק על ערב חג השבועות, אין לו סמך בפוסקים וקשה לז"ל לדעת רבנו הארי ז"ל ללא ספק תפסת מפקסח ועד עצרת היא לא מטעם תבולות על תלמידי רבי עקיבא וזה מוכח מהגדרתו מפקסח ועד עצרת ויש לזכר האם טעמו רק על פי הסוד ? או שגם על קרף הפשט. ובידוע שתלמידי רבי עקיבא מתו פקדיתא בגמרא ציבמות דף סב ע"א: 12 תלפי זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מציבת ועד לנטיפתם וכלם מתו צפיקה אהד, מפני שלח נהגו פבדו זה ציה. שדלעת רבי אריה לאון צאגרתו חלה א' פקו א' שתלמידי רבי עקיבא מתו משקד צר מינו, ולא מנאפה עין עליו חס, וכליטתו תלמידי רבי עקיבא לא מתו מפני שלח נהגו פבדו זה ציה חלה מפני שקדו או יתכן לומר שיהיה ביקופת מלחמת צר פוכבא ולא מספס לכל הדעות שגפלו חללים רבים, ויתכן ששני

הזאת כלל אפלו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה מבטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא וכו' ולא עוד אלא שהוראת הני האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה כי אם לא ישן כלל, ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה עכ"ל. עוד ידוע שהלמוד בלילה זה מסגל לגלוי אליהו ואולי זו בנות הזקנים שאומרים שבליילה הזאת נפתחים השמים. ויש קבלה

בשם הנאון בעל "החתם סופר" זצ"ל שקבל הלומד כליל שבועות רצוף כל הלילה ללא הפסח הדעת זוכה לגלוי אליהו וכו' למוכ. כתב החמדת ימים בחלק מועדי השם פרק ג' דף ע"ד בשם רבותינו המקובלים שלמוד בלילה הזאת סגולה נפלאה לזכות לבנים ובני בנים תלמידי חכמים כמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת אמר.

לקחי הפרשה לשבת – נשיא לבני גד אליסף בן־דעואל או בן־רעואל ?

שבט גד מרמו לבחינת דעת הנ"ל, כי בחינת דעת כולל כל הז' מדות קדושות (פע"ח ש' חג הסוכות פ"ב), ותבת ג"ד גימטריא ז', ונס ר"ת גומל דלים (ע' שבת קד.), היינו לידע באמת שמצד מעשיו הוא רק בחינת דל והבורא ית"ש גומל עמו חסד חנם. ועוד אכתב מזה לקמן בעו"ה אף שמרמו בחינת דעת הנ"ל בתבת ג"ד. וזה הוא עקר רצון הבורא ית"ש לדעת כי הכל הוא חסד האל, וזה מרמו לנו התורה אצל שבט גד שמרמו על בחינת דעת כנ"ל, דע"ו א"ל, פרוש שינדע שהכל הוא חסד אל, ואז הוא רע"ו א"ל, פרוש אז הוא רצון ורעותא דיליה. ונחזור לענייננו, שהעקר הוא בחינת דעת, ודעת הוא לשון התחברות כידוע (בראשית ד כה), ולוי הוא גם כן לשון התחברות כמאמר הכתוב (בראשית כט לז) הפעם ילנה וגו', מרמו שזהו בחינת שבט לוי, שהיו יודעים שפלות ערכם, וכל הטובות שמשיגים הם רק מצד חסד חנם מאת הבורא ית"ש, ומחמת שהיו בבחינה זו היו בבחינת התקרבות להשראת השכינה, והיו מקיפין את המשכן משלש רוחות, ומחמת שהיו בבחינת התקרבות השכינה היו באים לתוספת רוח דעת ויראת ה' ככל יום ויום, והם היו משפיעים בחינת דעת לכללות ישראל שהם ארבע דגלים. וזהו מרמו בשבט ג"ד, פרוש שהלויים שהיו מקיפים את המשכן מג' רוחות היו משפיעים בחינת דעת לכללות ישראל שהם דגלים. וזהו נסע אהל מועד וגו' בתוך המחנות וגו', פרוש ששבט לוי שהם בחינת אהל מועד, היה נסע בתוך המחנות, שלא היו מתנאים ח"ו כלל וכלל על שום אחד מישראל להיות ח"ו דבר נפרד בפני עצמו, ונגדילו ח"ו ערכם נגד שום אחד מישראל מחמת שהם בבחינת המשפיעים דעת לישראל, אדרבה היו כוללים עצמם עם כללות ישראל על דרך הכתוב (מל"ב ד יג) בתוך עמי אנכי ישבת, אעפ"י שהם היו משפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכלל ישראל אעפ"י לא היו מתנאים ח"ו בזה. וזהו בנות הכתוב כאשר יחגלו, פרוש כאשר שהם היו מחנין ומשפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכללות ישראל, כן יסעו איש על־ידו. תבת יד"ו הוא אותיות י"ד, שמרמו על בחינת ענוה, נקדה קמנה דלית בה חור כלל וז"ח שה"ש סט: ד"ה שהרה אנד), פרוש שהלויים בשם שהיו משפיעים בחינת דעת שהוא בחינת ענוה לכללות ישראל, כך הם עצמם היו בבחינת דעת שהוא בחינת ענוה, ולא היה דעתם נסה מזה, והי רצון שנוכח לבחינה זו בחינת דעת בחינת ענוה באמת אמן כן יהי רצון. בת עין במדבר לרבנו אברהם דב מאורו"ש זצ"ל

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי וְגוֹמַר, פרוש שהיו ישראל בבחינת מדבר סיני, בחינת אמונה ובטחון, כמאמר הכתוב (ירמיה ב ב) לַכְתָּד אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר, ועל ידי זה באו לבחינת אהל מועד, פרוש שנעשו ישראל בעצמן בחינת אהל מועד כנ"ל. ומפרש הפסוק עוד יותר ואמר, באהר לחדש השני, פרוש מאין היה להם כח זה לבא לבחינת אהל מועד, ואמר הכתוב באהר לחדש השני, פרוש מן המן שנמת להם בחדש השני (שבת פז: רש"י שמות יז א), ועי"ז נתחזק בהם בחינת אמונה ובטחון שהאמינו בה' אהר ובטחו בו, וזה היה בחדש השני החזק הנ"ל בבחינת אחרות. ועי"ז הוקם המשכן בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים, ומרמו באמרו לצאתם מארץ מצרים, לפי שקל בחינה זו באו להם בהנהגה מארץ מצרים, שצאאו באמונה כנ"ל והלכו בד בבד ממדברנה למדברנה עד שהגיעו להר סיני וקבלו התורה ונעשו אז בחינת אהל מועד, שהשרה הקב"ה שכינתו בתוך כל אחד ואחד מישראל, והי רצון שנוכח לזה, אמן כן יהי רצון: ונסע אהל־מועד מחנה הלויים בתוך המחנות כאשר יחגלו כן יסעו איש על־ידו לרגליהם: (ב יז). ולכאורה תבות איש על־ידו המה מיתרים. אף ג"ל שהתורה הקדושה מורה לנו דרך עבודה בזה, דהנה עקר בחינת אהל מועד הוא בשביל וְשִׁכְנֵתָי בְּתוֹכָם (שמות כה ח) לשכן בתוך כל אחד ואחד מישראל, ועקר הסבה המביאה לזה להשרות שכינתו בתוכנו הוא בחינת ענוה, כמאמר הכתוב (ישעיה נז טו) אֲשַׁכְּנֶנּוּ וְאֵת־דְּבַר יְהוָה, היינו להבין ולהשכיל שהכל הוא מצד חסדו ויתברך חסד חנם ולא מצד מעשיו, רק הבורא ב"ה וכו' שזכר חסדי אבות ועושה חסד חנם לבנים. ובחינת ענוה זו הוא בחינת דעת, כמ"ש בספר תולדות יעקב יוסף (ריש פ' ויחי) מ"ש בכתבים (ע"ח שכ"א פ"ב) שבחינת דעת כולל חסד ובורה, פרוש שצריך לדעת שמצד מעשיו הוא רק בחינת גבורה, וכל מה שהקב"ה עושה עמו הוא רק מצד חסדו ויתברך שמו. ועקר הסבה שמהו יבא לבחינת דעת הנ"ל הוא זה, כשאדם מאמין שהבורא ית"ש הוא מלא כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי מנה ומתבונן תמיד בגדלת הבורא ברוך הוא, ומחמת זה רואה תמיד שפלות ערכו, ומבין ומשכיל שמצד מעשיו הוא רק בחינת גבורה והכל הוא מצד חסד הבורא ברוך הוא. ועל דרך זה נוכל לומר שזה מרמו לנו התורה הקדושה במה שלפעמים פתיב בתורה נשיא לבני גד אליסף בן־דעואל (במדבר א יד), ולפעמים פתיב אליסף בן־רעואל (במדבר ב יד). דהנה

זוה שנים שר' ראובן מקדיש מדי שבוע מספר שעות ללמוד עם יהודים שלא זכו שיהיה מי שילמד אתם תורה, ובס"ד רואה בלמוד זה הצלחה מרבה, שהשפיע רבות על אותם יהודים בשנוי אורחותיהם ובקיום המצוות, ובחננוף ילדיהם לתורה. במשך כל אותם שנים, בניו של ר' ראובן גדלו בס"ד, ולאחרונה הוא כבר נצרך לזמן רב בכדי ללמד עם בניו, כך שאינו יכול לקום שניהם, גם ללמד עם בניו וגם ללמד עם אותם יהודים שאין מי שילמד עמם. לאחר מחשבה פנה ר' ראובן לר' שמעון ידידו, זה שלמדו עם אותם יהודים נזקף לזכותו,

פלפלין מפלפלין – ושננתם לבניך – למי דין קדימה? 🍌 🍌

שבזמנו קשר אותו עמם, ואמר לו, שעם כל הזכות הגדולה שיש בך, הוא סבור שילדיך קודמים, גם מצד "מבשרך אל תתעלם", וגם משום מצות חנוף, שחננוף בניו קדם לאחרים. ר' שמעון מען לו, היות ואותם יהודים כבר קדמו, והוא לומד עמם זה כמה שנים, כבר התחייב להם, אין זה מן הדיון לבטל את הקבועות עמם, ועל כל פנים, כל עוד ואינו מוצא ממלא מקום, בנדאי שאין לו לעזוב את אותם יהודים וקרים, שלמדו עמם הוא שעות הלמוד הכמעט יחידות שיש להם בשבוע. השאלה היא 🍌 הצדק עם מי? התשובות בפרשת בעלותך א"ה

הנהגה ראוי לדעת כי הימים האלה אשר בין פסח לעצרת הנזכרים ונעשים להתקדש בקדושה עליונה אשר בקרב הימים האלה הקדושה רבה והולכת עד יום מתן תורה, ובהם ימצא כל איש ישראל עור וסיוע

הכנה לקראת חג שבועות הבעל"ט ד' – המדריך המקצר

לתקן את נפשו לקדשה ולטהרה מחלאת זוהמת הנחש אשר הלבשה בחלקת צוארה מצרעת עונותיו ביאור פלוגתתם ז"ל אם בניסן נברא העולם או בתשרי ע"פ האר"י 🍌 ואשר חכמים ז"ל חלקו, יש מהם אומרים כי בניסן נברא העולם ויש אומרים בתשרי נברא, ואור המופלא

סגולת ימי העומר למצוא סיוע גדול לטהרת הנפש וקדושתה והנה ראוי לדעת כי הימים האלה אשר בין פסח לעצרת הנזכרים ונעשים להתקדש בקדושה עליונה אשר בקרב הימים האלה הקדושה רבה והולכת עד יום מתן תורה, ובהם ימצא כל איש ישראל עור וסיוע

האר"י ולה"ה תווך השלום ביניהם ואמר כי לא יתכן שנחלקו במציאות אלא מר אמר חדא ובריאית הנפשות שהיו בניסן ומר אמר חדא בבריאת העולם והאדם בתשרי ושניהם צדקו יחדיו, אשר ממנו ניקח כי לעולם הימים שבין פסח לעצרת הוא ענין הנוגע לנפשות לכלל הכהן לכל בשר להטהר ולהתקדש בקדושה עליונה. **מעם מניעת גילוח בימי העומר עד"ה להתקדש בקדושה עליונה** אשר מטעם זה מנהג השרידים אשר ה' קורא המישרים אורחותם על פי מנהגי הרב ז"ל שלא להסתפר בקרב הימים האלה מפסח ועד עצרת ולא בראש חדש אייר ולא בל"ג לעומר, ולא כאשר עלה על רוח רבים כי מעם הדבר מפני האבל שאו מתו כ"ד אלף תלמידי ר' עקיבא, אלא עיקר הדבר לקדש את נפשותינו בקדושה עליונה כי בקרב הימים יזכה כל איש ישראל לשתי מדריונות להיות טהור וקדוש, טהור על ידי מספר הימים כמ"ש לעיל בדברי הוזהר, וקדוש יהיה על ידי גידול שערו דומיא דנזיר שנאמר קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו וגם מדברי הוזהר פרשת אחרי מות זה לשונו, **וְקָטְנָא כְּדָ קַעַת אַתְתָּא לְאַתְדַּקְאָה, בְּעֵינָא לְסַפְרָא הוּא שְׁעָרָא דְרַבִּי בְיוֹמָא דְאִיהִי מְסַבְּרָא** וכו', משם מתבאר דישאל הוה כאתתא דנפקא ממסאבו ועל כן צריכים לגדל פרע בקרב הימים של הספירה שבעה שבועות שהם מ"ש ימים שביום העצרת הן חמשים שערי"ם ואז נתינת התורה, וראוי להסיר השערות ולטבול כמו האשה המטהרת לבעלה ואז בא להתיתח. **סוד איסור הגילוח בימי העומר** והרב ולה"ה העמיק הרחיב בסוד פסוק והעומ"ר עשירית הא"י פה בסוד הדבר, וכללות הדבר הוא על כי מדת הדין שולט בקרב אלה הימים שבהם חמשים שערי בינה ועיקר זה הדין ושורשו הוא מהגבורות השערות שהם סוד האור החוזר ולפיכך אין לגלחם באותו זמן, ואף כי לפי זה היה נראה שאם יודמן לאדם ברית מילה בזמן העומר שמותר להסתפר מטעם סוד המילה שהוא סוד גילוי החסדים ובהם ימתקו הדינים השולטים בזמן הספירה, מכל מקום אין מעם זה מספיק שהרי מל"ג ואילך מאירים הרחמים ואפילו הכי לא היה מסתפר הרב ולה"ה עד עצרת ועוד לפי מה שכתב מהרח"ו בשמו בסוד שני העומ"ר מן אשר המה יעלו למספר כת"ר שעל הרא"ש כי שם הם שערי דעמר נקי ולכן אין ראוי לספרם בזה הזמן כי מכחישים פמליא של מעלה, ועל כן אסמכוה אמיתת תלמידי ר' עקיבא על כי הוא היה דורש באלו השערות והקוצין תלי תלים של הלכות שמשם שורש נשמתו. **ע"פ סוד יש למנוע מלגלח כל ימי העומר** על כן נראה פשוט ומבואר שיש להזהר מלהסתפר בכל זמן העומר, ולכן אף על פי שיש נוהגים להסתפר בל"ג בעומר וגם כשהל להיות ברית מילה, אין אנחנו מסתפרים כי אותם המסתפרים הוא כי עלה על רוחם כי מה שנהגו שלא להסתפר בין פסח לעצרת הוא מן המעם שאין מסתפרים בימי האבלות לפי כי אחוז פשיטותן של דברים על מות תלמידי ר' עקיבא ובל"ג פסקו מלמות וממעם זה נהגו שלא לישא נשים, אבל אנחנו מגדלים שער כדי להתקדש בקדושה עליונה ולהיות כי הימים האלה בסוד שני העומר מן כנוצר ולכן אין אנחנו מסתפרים עד העצרת בשום צד ואופן שיהיה אלא כי לרוב הגלות נסתמו ונעלמו סודות התורה מעדת בני עמנו, והרשב"י ז"ל היה אומר דהני בבלאי לא הוו ידעו רוא דיבבא ויללא דתרוויהו אצטריכו והוו עבדי יבבא ויללא מספיקא והרשב"י היה אומר דתרוויהו אצטריכו, וכמוהו רבים כמו שכתב הרב בסוד תפילין דרשי ור"ת ז"ל שנראים לרבים מבני עמנו כתורה חדשה על כי לא האיר

אליהם אור הקבלה הישרה. **קדושה ודבקות שקנו ישראל בהר סיני מראש חרש סיון** והקדים הוא יתברך לבא שם תחילה כאמור, והיו שם נצבים לפניו יתברך נגד ההר אשר שם האלהים מתעלסים באהבים ושואלים ודורשים דברי דודים בין המלך מלכו של עולם ובין ידידו, כי על כן כל טפה וטפה של צהצוחית טומאת זוהמת הנחש אשר נשאר שם נתכות והולכות לצמיחות כי הלא בכל רגע ורגע היו קונים קדושה וקשר עם המקום ברוך הוא אשר לפניו וכל מה שהיו מתדבקים בו יתברך היתה זוהמת הנחש בורחת מהם, כי הלא כהמס דונג מפני אש תימס הטומאה מלפני הקדושה גדולה שלו יתברך כנודע. הן זאת היתה להם גם אם לא היה רק התיצבם נגד ההר אשר שם האלהים, ומה גם עתה כי גם היה הוא יתברך נושא ונותן עמהם מתעלם באהבתם כי היו מרבים להיות מתקדשים ומטהרים עד בלתי השאיר בהם גם רמו שמץ זוהמה כלל, וביום האחרון שנמרה מלאכת סילוק הזוהמה אז מבלו לנמור הטהרה במים חיים, ולולי עשה ה' ככה להקדים שבעת הימים האלה לא עצרנו כח להטהר מכל וכל ולהעשות מרכבה אל השכינה בנוף ונפש, ברוך הבוחר בעמו ישראל באהבה כי נעים נאווה תהלה. **ימי סיון מסוגלים להתקדש ולהטהר מכל מיני טומאה** לפיכך אנתנו חייבים להתקדש ולהטהר עצמנו בכל שנה ושנה בקרב הימים האלה, והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור להעביר גלולי טומאת זוהמת הנחש אשר נתן בנפשותינו את שכובתו ותטמא בה את נפשותינו והולדנו כוחות הטומאה באשמותינו כמשפט לכל עושי רשעה אשר בכל עון ואשמה קונה ובורא משחית כטומאת גילולי מצרים. ובקרב הימים האלה אשר במה שהרו אבותינו מתלאת זוהמת טומאת הנחש המה מסוגלים מאד להתקדש ולהטהר במ טומאת זוהמתנו זוהמת לסט"רון, ולהתנהג בחסידות יתירה על כל שאר הימים ביראת ה' כל היום לטהר את רעיונינו ולהחליף את שמלותינו והלבש אותנו מחלצות לזרוע בנו זרעוני גנת ביתן המלך הקדוש לקדשנו במצוותיו להוליד שרפי קדש ולהאביד ולהרוס כוחות תולדת הטומאה והיו בלא היו, וימצא עזר משדי בימים האלה ביותר כאשר באלה הימים נגמרה מלאכת סילוק זוהמת אבותינו כאמור והאבות סימן לבנים. **יצויר בדעתו בימים אלו מעמד הר סיני ויעשה תורתו קבע** ותמיד בקרב הימים האלה לא ימוש מנגד עיניו לחשוב במעמד הר סיני ויצויר בשכלו איך היו ישראל בטהרה ופרישות בהיותם נצבים נגד ההר מול האלהים באימה וביראה ברתת ובויע מפני אשר ירד עליו ה' ברבבות מלאכים, ומשה רבינו עליו השלום אדון כל הנביאים היה בקרב אלה הימים השכם והערב בין המלך ובין העם לקבל תשובתם ולהביא את הדברים אל האלה"ם מתעלסים באהבים כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', כי על ידי זכרון זה יעלה מורא על ראשו ויראה ורעד יבא בו להתקדש עצמו במותר לו להראות בעצמו כאילו הוא עומד במעמד ההוא, ולא יפנה ימין ושמאל בעסקי העולם הזה ויעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי מראש חדש סיון עד יום השישי אף כי אין דרכו בכך ביתר הימים, וכן נהגו רבים מתלמידי הרב ולה"ה. **מנהג האר"י לטבול בער"ה, וחיוב הטבילה בפרט בער"ה סיון** וכבר כתבנו בפרקי ר"ח כי ממנהגי הרב ולה"ה לטבול בכל ערב ראש חדש כמו בערב שבת, וכל שכן בערב ראש חדש סיון כי נפל החיוב מאד לטהר כל איש ישראל את עצמו במקוה טהרה לכבוד ימי הקדש הבאים להיות בטהרה ופרישות, ובכן ימצא עזר כנגדו להשליך מעליו גלולי טומאת הנחש ולקבל תוספת קדושה זה ה'תקדש רב הקדש כאשר היה עם אבותינו הקדושים בימים האלה ובזמן הזה. המ"י שבועות

מִנְחַת יִצְחָק

יְהִי לִי יְדִיה, וְאוֹקְמִיהָ לֵב בּוֹעֵר וְכִסּוּפִים לְהִשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִהַאֲדָמוֹר מִקְאֲמָרְנָא זצ"ל

רק טפה מאור תורתו הזורת תורת אמת, ובאמת שיש בך בריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו כמדור זה הוא לשונו הנהג ואתהב ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רח ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמח, ובמחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו [וכ"ש מי שכתב בא בסודם של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וכבר היה תדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו

הנה תהלות לאל עליון וכה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמטרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיגנות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפורסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש ומצחצח והדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשתלבים את הלב ומגלים

אותנו אהבה שבמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה בשבבך נכנס חדש איר עקר ההכנה להרבות בשמחה ולהתבונן בדרכי ה' לספירת העמר ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל הזדמנות פו זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כרי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר, בשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... מי אתה שלמיאל בן צורישדי? שואל הדברי יואל והרב יואל מימלבוים האדמו"ר מספטר זצ"ל! והוא ענן הפלא ופלא שהרי הנשיאים היה להם רוח הקדש וכדאיאתא במדרש אצל קרננות הנשיאים שכונו ברוח הקדש כל אחד לקרן חברו ושלמיאל בן צורישדי שהוא זמרי בן סלוא היה מהם ואיך בא לידי טעות כל כך? ועוד שאנחנו מתפללים בחדש ניסן ביום הנשיא של שלמיאל בן צורישדי שזכותו תגן עלינו? הביצד? איתא בעשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל שכן היה היתגול דינה, זמרי גלגול שכם, ור' עקיבא היה ניצוץ מנשמת זמרי וכו' ואשת טורניסורפוס הרשע שלקח ר"ע היא כזבי בת צור, ולכן אמרו ז"ל רבי עקיבא רק ושחק ובכה, רקוקן על שנדבק בטמאה. שחק על התקון, ובכה על הקלקול. ובמקורא כתב דבר פלא בטעם שנקרא שאול בן הכנעני. מלשון שאלה דהדרא בעינא שזה הענין של העברה היה רק שאול אצלו יע"ש. ובאמת היה גדול מאוד והוא שלמיאל בן צורישדי מנשיאי ישראל והוא שאול

בן הכנעני בנז של שמעון שנתגדל בחיקו של יעקב אבינו ומהשבועים נפש שירדו עם יע"א למצרים והאדמו"ר מקאמרנא בחריופות שכלו כתב: שלמיאל תרא מלה ומלא חד יוד אחר המ"ם בן צורישדי השודר כל הקלפות ומכניעם הפך צור דקלפה כזבי בת צור. ואל תחשב אשר שלמיאל שהיה השני לנשיאים ממבקר דור המדבר בימי משה רבנו שהיה אדונינו פרוץ בעריות פדעת הפתאים בני הכפילים חמורים. עין מאמר הפסיעות להרח"ו ותמצא שם לשון זה. כי הנוכח בתורה אינם לבד בפשוטם אלא יש בהם סודות נפלאות. כי שלמיאל זה בא לתקן הטאו של אדם הראשון שבא נחש על תוה וכו' על דינה אמו והוא שלמיאל ש"ע נהורין עם י"פ אל וכל אלו שרשן דם טהור יסוד דגדלות הממתיק דיני החש וסוד צורישדי מספר בטר שהעלה המלכות עד שער החמשים בטר עליון בן צורישדי ו"פ הויה אלהים והוא נקרת ציון נקרת בטר פת עין שביסודה ששם בחינות שדי עם צורי עין שער הנרת והבין. ובכאן הוא על יוד כסדר היחוד. עוד כתב האדמו"ר אחיעזר בן עמישדי דין נחש יסוד קטנות שדי ד"ם אחורי אהיה בנוע ובגי דין "חשים" משיח נחש שדי דם. והרני מכוון שהתיים שלי שהם ניצוצות שירדו מיסוד חי יעלו מתוך הנחש הטמא ויתקשר בנחש דקדושה חשים על שום מהירות והמימות תורה ומצוות של יסוד הקדוש הורע במהירות חשים על ידי אש קדוש שבו ער בו ועל ידי שם יוד הא ויו הא דין והו אחיעזר שמאחה את העזר לקבל ירע קדש אור החיים ודבקות של תורה ומצוות כלות הנפש והו מספר משיח בן דוד נחש. היכל הכרקה פלסת צמדקר

מלכות יצחק

מה-אתבתי תורתך - דוד המלך ע"ה בטוח היה שלא היה מספרא דרע - ואמה?

ה' רעי לא אחסר: וגו'. דוד המלך ע"ה היה מרובה למדת מלכות פה תורה שבעל פה קרינו ליה. ונקרא רבן של בעל רוח"ק כמ"ש האר"ל. וכן איתא (בסנהדרין צג:) וה' עמו שהלכה כמותו בכ"מ, ובוחר הקדוש (פ' זו צח סע"א) מספרא דאילנא מ"ר אסור והתר, ואיתא בזהר הקדוש (לעיל צ א) טרף נתן ליראיו מהו טרף, טרף ממש דאיהו בשמוציאין הנ"ק (נילוואת קלסה) מהקלפה הוא טרף ממש, גם כר-אלך בגי' צלמנות לא-אירא רע וגו' רע נקרא פנים הברית כמ"ש בזהר הקדוש (שם) מרבי לא יגרף רע: וכן נדרש פסוק זה בגמרא (נדה יג:) ודוד המלך ע"ה היה עליו מענות פנים זה, והנה כ"ו אותיות הם כל אותיות התורה וכשהם כלולים מעשר היא גימטריא ע"ר [270] והכ"ו אותיות דעה"ה שהוא רק טוב. ויש מספרא דמה"ד מ"ר ושם יכול יצר הרע לפתות את האדם שמכוון למזכה וזהו בגימ' ר"ע. ועז"א לא- אירא רע שהיה בטוח שלא היה מספרא דרע רק מהטוב, כר-אתה עמרי ערמי"ש וה' עמו שהלכה כמותו. וכמ"ש (סנהדרין קו.) ראויה היתה ב"ש לדוד מו' ימי בראשית, וכן כל האומר דוד הטא אינו אלא טועה (כמ"ש שבת נו.) וזהו כר-אתה עמרי שלא עבר מורא השי"ת מלגנד עיניו, ולא עלה על דעתו שיעשה הטא. ומ"מ בשאמר לו הנביא אתה האיש וראה שתלה בו החטא אמר שבטך וגו' וכמ"ש לדרוד שפטיני ה' ודרשו ע"י במדרש (תהלים מז' כ"ו) הרביעי "אמר למה הרצועה תלויה הכוונה בה" זה דוד שנאמר לדרוד שפטיני ה', ואמר כי אני בתמי הלכתי שעשיתי בתם לכב שלא ידעתי שהוא הטא. וזה ומשענתך. שבטחון נקרא משענת כמ"ש על מצרים שבטחון בו משענת קנה

רצוין, תקמה ונחמני: ובגמרא (שבת ככו:) מעשה בחסיד אחד וכו' שמא מפני מרח הדרך ארע קרי לרבי א"ל העבודה כף הית, וכי רש"י ע"ז וכל הכי דאמרין מעשה בחסיד אחד או ר"י בן כבא או ר"י ב"ר אלעאי והוא מגמ' (ביק קג:) ולמה לא פירש"י בן מקדם במס' ברכות יה: לכו: דאיתא שם גם בן מעשה בחסיד אחד. אף בכאן הביא רש"י זה לחזק נשברי לב אם ח"ו יארע זה שהרי מצינו זה בחסיד א' שהוא או ריב"ב או ריב"א ואיתא בגמרא (סנהדרין כז) שקר החון זה דורו של משה ויהושע. והכל היפי זה דורו של הנקמה, יראת ה' היא תתהלל זה דורו של ר' יהודא בן אלעאי כו' ומ"מ נכתב בגמרא שפך היה מעשה. וכן דוד המלך ע"ה שנקתב עליו פנים זה שח"ו תעה בדרך בענין זה אמר ה' רועי, שהיה מרובה למדת מלכות ועל ידי זה זוכה לאכילה בקדושה, שזה ענין שלחן מלכים וזו של שלחן (כמ"ש יומא עב:) שזכה דוד ונטלו, והיינו שהיה אכילתו בקדושה ואדרבה הוא טרף ממש כמו שלמה המלך ע"ה שנקתב סעדתו בדת' (וגת' במ"א) ועל ידי זה ממילא לא אחסר, גם כי אלך וגו' אתה עמרי שהלכה כמותו, ולא עבר מורא השי"ת מלגנד עיניו שבטך ומשענתך תקמה ונחמני, וכמ"ש האר"י הקי' זצ"ל דלפעמים שולח השי"ת ענין כזה לצדיק שצריך פדיון, וכן אמר דוד המלך ע"ה בה' בטחתי לא אמעד, וכן שבת ברוא דברית כמ"ש בזהר הקדוש (ח"א נו א) ובפרט בשבתות אלו דימי הספירה שהם כדי למהרנו מקלפה וכו' והעקר בהם בימי השבתות וכן אכילת שבת עני' ר"ת עזן נהר גן שהאכילה בקדושה הוא מסגל דוקא לפנים הברית. ולכן אומרים מזמור זה בשבת בכל הסעודות: פרי צדיק פ' אמר

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות ותקבלו בכרקה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבדו" אם מצאתם טעות - נשמח אם מעדכנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזשקוה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ועליו נשמת... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליון) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מיקאל בן אורנה ובני ביתו</p> <p>העלוזה בכל הענינים</p>	<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירה</p> <p>מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה בתיה בת שרה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א</p> <p>שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח</p> <p>מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל מרת אבי אברהם ז"ל רועי בן אריה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן פאולינה ז"ל יעקב בן פאולינה ז"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירה</p> <p>עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טוביה יצחק לוי בן סופר יחזקאל בן לאה</p>	<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירה</p> <p>עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טוביה יצחק לוי בן סופר יחזקאל בן לאה</p>
---	---	--	---	---